

това познаваме чи Возхваленіе то не ся отдѣля отъ благодареніе то. Въ такывы тѣ писма не треба да ся обѣщавамы чи ще гледамы да му ся отплатимъ, и други такыви, но само да гледамы да увеличяваме благодареніе тому, ако є време; защо много пжти и мало ако є, става причина за голѣмо добро, както малко хлѣбъ, ако дадешъ на єдного, който умира отъ гладъ и проч.

Є. ПОРИЦАТЕЛНЫИ

244-о. Прицианіе є, когато представляваме и явяваме на єдного Злины тѣ, или естественны были, или нравственны за да го укоримъ, като му пишемъ то Прициателно Писмо. Но треба да знаемъ какъ тойзи Ка-рактеръ има различіе отъ Судебны тѣ; защо тамо ся испытва правда та, а ся усжда неправда та, а тукъ само му явяваме зло то му сѣрдце, и злы тѣ му работы безъ да гледамы за да ся поправи, както и Возхваленіе то не става за будуще то. и Судебни тѣ писма ся пишжтъ съ гневъ и разпаянѣ, а тукъ съ кротость, и Горчивына. Но безъ причина не треба да писваме таково писмо, а никоги не ни є потребно противъ пріятели, само може за некого третяго, или за неприятельа. А въ такыви тѣ писма испытвася колко добры работы можяше да стори, а той напротивъ прави зло повече съ благодареніе, и повече то му испытвать воля та, и ако неможе да направи нѣщо добро, или има нѣкоя естественна или нравственна погрѣшка, ти тогасъ ги зематъ за доказателство, и думать какъ отъ злытѣ му работы го є направиль ботъ сакать, слѣпъ, или друго, за да немоше да струва толко много зло на хората, или го наказаль богъ за заминали тѣ злины, който є струваль. Но по' добръ є за млады тѣ, въ мѣсто да пишжтъ таки-